

ale kdyby se tak stalo, měla by právoplatnost zpětný právní účinek ve prospěch vymáhající věřitelky, jež by v tomto případě domohla se skutečně zástavního práva k věcem dlužníkovým ještě za trvání vyrovnacího řízení, neboť pro nabytí tohoto práva byla by rozhodnou doba, kdy provedena byla exekuce zabavením movitých věcí k zajištění pohledávky. Rekursní soud neodůvodnil blíže svého názoru, podle něhož neplatí pro spornou pohledávku předpisy vyrovnacího řízení uvedené v §u 10 (1) (omylem psáno v (4) vyr. ř. Naopak je míti za to, že útratovou pohledávku, jež, byť i ne dosud právoplatně, byla přisouzena věřitelce ještě před zavedením vyrovnacího řízení, nelze přes to, že stane se teprve později vykonatelnou, pokládati za pohledávku z právního jednání dlužníkovy, jež mu je dovoleno podle ustanovení vyrovnacího řádu k dalšímu provozu obchodu ve smyslu §u 10 (4), tím méně ovšem za pohledávku požívající přednostního práva.

Čís. 5936.

Pokud není vymáhající věřitel, jenž zabavil věci třetí osoby, práv této osobě z náhrady škody.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1926, R I 281/26).

V exekuční věci proti Maxu K-ovi zabavil žalovaný věci, ohledně nichž byla napotom k žalobě Jana P-a exekuce zrušena, ježto bylo prokázáno vlastnictví Jana P-a k věcem těm. Žaloba Jana P-a proti vymáhajícímu věřiteli o náhradu škody ze zabavení věcí procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a uložil prvému soudu, by vyčkaje pravomoci, v řízení pokračoval a znovu rozhodl. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě ke zrušovacímu důvodu znovu rozhodl o odvolání žalobce.

D ů v o d y:

Dle stavu věci soudem první stolice zjištěného a soudem odvolacím převzatého, byl exekuční zájem zboží, o které jde, proveden v přítomnosti povinného Maxe K-a a zabavené zboží vzato do úschovy přes to, že povinný Max K. při výkonu této exekuce prohlásil, že celý sklad zboží v místnosti, ve které dříve vedl svůj obchod, jest vlastnictvím žalobce Jana P-a a přes to, že místnost ta v tu dobu označena byla vývěsní tabulkou znějící na jméno žalobcovo. Ze spisů nevysvítá, že výkonný orgán při výkonu této exekuce byl v pochybnostech o tom, zda zabavené zboží jest ve skutečné moci povinného čili nic a proto postupoval výkonný orgán zcela správně, když zboží jsoucí ve skutečné moci povinného, třeba, že tento potvrdil, že patří žalobci, ve smyslu povolení exekuce zabavil pro pohledávku vymáhajícího věřitele, nynějšího žalovaného a také provedl jeho úschovu (viz oddíl II bod 22, 23 a 38 instrukce pro výkonné orgány). Nelze proto přisvědčiti názoru soudu odvolacího, že při výkonu uvedené mobilární exekuce byly tu důvodné pochybnosti

o tom, zda zabavené věci jsou ve skutečné moci povinného Maxe K-a, a že proto neměly býti exekučně zabaveny a do úschovy vzaty, třebaže vymáhající věřitel na provedení exekuce trval a Max K. provedení exekuce neodporoval. Nelze proto přisvědčiti ani názoru soudu odvolacího, že žalovaný, když za uvedeného stavu věci trval na provedení úschovy zabavených věcí, jest žalobci jako tehdejšímu vlastníku zabaveného zboží práv nebo spoluzodpověden za škodu, která mu touto úschovou vznikla. Nejvyšší soud shledává naopak správným názor soudu první stolice, že z tohoto důvodu žalovaný není povinen nahraditi žalobci škodu z úschovy zabaveného zboží, poněvadž použil jen práva jemu dle §u 259 ex. ř. příslušejícího, když trval na soudem exekučním povolené úschově zboží, a když exekuční soud schválil zavedení úschovy tohoto zboží tak, jak skutečně se stala. Není proto správným ani názor soudu odvolacího, že v tomto případě, poněvadž úschova zavedeného zboží, jak se stala, skutečně mohla býti provedena jen za spolupůsobení vymáhajícího věřitele, nynějšího žalovaného, tento jest práv neb aspoň spoluzodpověden za škodu vzniklou žalobci úschovou, ježto prý jak exekuční soud tak i výkonný orgán v tomto případě jednali vlastně z rozkazu vymáhajícího věřitele, nynějšího žalovaného. Rekurs žalobcův jest proto v tomto směru důvodným. Totéž platí ohledně otázky, zda-li žalovaný svým chováním po provedeném zabavení a po úschově zboží skutečně se dopustil opomenutí, z něhož zodpovídá žalobcovi za škodu z tohoto opomenutí. V ohledu tomto jest ze spisu exekučního patrné, že žalovaný již dne 6. února 1925, tedy ještě dříve, než mu žaloba vylučovací byla doručena u exekučního soudu, učinil návrh na zrušení, nikoli jen, jak v první stolici tvrdil, na odložení této exekuce ve smyslu §u 39 čís. 6 ex. ř. a že návrhu tomu bylo vyhověno. Tím vyhověl žalovaný své povinnosti plynoucí z vlastnického práva žalobcova na zboží jemu u Maxe K. exekučně zabavené a do úschovy vzaté a když žalobce přes to své zboží teprve počátkem dubna 1925 ze soudního úschování dostal zpět a z toho důvodu utrpěl nějakou škodu, není mu žalovaný za tuto škodu zodpověden.

Čís. 5937.

Na Československém státu nelze se domáhati splnění smluvního závazku býv. rakouského eráru ku vydání vlečné dráhy.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1926, Rv I 2019/25).

V roce 1889 uzavřela žalující cukrovarnická společnost s tehdejší severozápadní dráhou smlouvu o výstavbě a užívání vlečné dráhy odbočující od hlavní trati severozápadní dráhy do cukrovaru žalobkyně. Dle čl. 17 smlouvy mělo vlastnictví vlečky, pokud náleželo dráze, po uplynutí třiceti let přejíti na žalobkyni, předpokládajíc, že byly umluvené anuity žalobkyni řádně zaplacený. Severozápadní dráha byla roku 1908 sestátněna a dne 3. května 1922 bylo vloženo pro Československý stát vlastnické právo k parcelám, po nichž byla vlečná dráha vedena. Tvrdíc, že celý náklad byl do roku 1919 ve smluvených anuitách uhrazen, domáhala